

ผลของการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อทักษะการอ่านสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงรื่น เขตลาดกระบัง

Effect of Exercises' Usage toward Reading Skill of Grade 1 students in
Wat Bamrungruen School, Lat krabang District

สุภาวดี หวังชาลาบวร
Supawadee Wangchalaborwon

บทคัดย่อ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.05/83.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 80/80 (2) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงรื่น เขตลาดกระบัง มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 83.63 นักเรียนจึงมีผลการเรียนรู้ที่สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (3) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงรื่น เขตลาดกระบัง มีค่าเท่ากับ 0.5674 หรือคิดเป็นร้อยละ 56.74

บทความนี้เรียบเรียงจากวิทยานิพนธ์การศึกษาระดับปริญญาโท ผลของการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงรื่น เขตลาดกระบัง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ อ.ดร.เด่นดาว ชลวิทย์

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
หมายเหตุ : คำสำคัญ (Key Words) ได้แก่ (1) แบบฝึก (2) ทักษะการอ่าน (3) การอ่านสะกดคำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงรื่น ที่เรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย โรงเรียนวัดบำรุงรื่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 มีจำนวน 1 ห้องเรียน รวม 38 คน การเรียนก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทักษะการอ่านสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่สอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ พบว่า มีทักษะการอ่านสะกดคำก่อน

และหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

Abstract

The sample of this research was grade 1 students from Wat Bamrungruen School, Lat krabang District in the second semester of 2016 school year. There were 38 students in total. The scores before and after the treatment were different significantly in the statistics level of .01 Means of post-test was higher than pre-test. The scores of the reading skill of the sample before and after treatment were different significantly in the statistics level of .01 Post-test showed higher score.

The researcher found that

1. The reading exercises for grade 1 students had efficiency (E1/E2) equaled 80.05/83.63, higher than the standard of 80/80
2. Comparing the scores of pre-test and post-test after the treatment, the scores of the samples were 83.63 higher than pre-test significantly at the level of .01
3. The efficiency index of the treatment showed that its score equaled 0.5674 or 56.74%

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ ภาษาประกอบด้วยทักษะที่สำคัญ 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การฟังและการอ่านเป็นทักษะทางภาษาในส่วนรับเข้า ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะทางภาษาในส่วนแสดงออก การอ่านและการฟังจึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่ทักษะการพูดและเขียนที่ดี

Colin Harrison (2004 อ้างถึงใน มะลิวัลย์ ศรีธวีวัฒน์, 2551) การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดการดำรงชีวิตในปัจจุบัน เพราะไม่เพียงจะช่วยเพิ่มทักษะชีวิตและขยายองค์ความรู้ แต่การอ่านยังช่วยสร้างเสริมความคิด จินตนาการ อารมณ์ และศีลธรรม การอ่านจึงเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนรู้และเป็นรากฐานที่จำเป็นของการศึกษา หากปล่อยปละละเลยการฝึกฝนเรื่องการอ่านของเด็กอย่างเหมาะสม ในเด็กอายุไม่เกิน 9 ปีแล้ว ร้อยละ 75 ของเด็กกลุ่มดังกล่าวจะประสบ

ปัญหาการอ่านอย่างเรื้อรังจวบจนกลายเป็นผู้ใหญ่ การอ่านออกเขียนได้ของเด็กประถมจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะป้องกันปัญหาในระยะยาวได้ (สุชนินธ์ บัณฑุนันทกุล, 2557)

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้ประเมินคุณภาพมาตรฐานสถานศึกษาภายนอก รongสอง (พ.ศ. 2549 – 2551) ตั้งข้อสังเกตว่า นักเรียนในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีปัญหาเรื่องการอ่านออกเขียนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553 อ้างถึงในสุชนินธ์ บัณฑุนันทกุล, 2557) นอกจากนี้ผลการวิจัยขององค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือ OECD (Organization for Economic Co-operation and Development) ได้ทำการประเมินผลด้านการรู้เรื่องการอ่าน ประจำปี พุทธศักราช 2552 พบว่าเด็กไทยร้อยละ 43 มีทักษะการอ่านไม่เกินระดับ 2 จากทั้งหมด 5 ระดับ ซึ่งหมายความว่า นักเรียนสามารถอ่านและบอกสาระจากการอ่านได้ เมื่อข้อความที่อ่านแสดงไว้อย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นนักเรียนไทยยังสามารถนำความรู้ทั่วไปจากภายนอกมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่านได้ต่ำ (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2554 อ้างถึงใน ชนัญพร ณรงค์ทิพย์, 2556)

เสาวนีย์ ธนะสาร (2553) พบว่าเด็กที่มีปัญหาในการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านได้ ออกเสียงพยัญชนะไม่ได้หรือออกเสียงผิด ออกเสียงสระไม่ได้หรือออกเสียงผิด อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ อ่านเพิ่มคำ อ่านข้ามพยางค์ อ่านตกหล่นไม่ครบทุกคำ อ่านออกเสียงไม่ชัด อ่านสลับที่พยัญชนะ อ่านกลับคำสลับกัน สับสนในการอ่านอักษรหรือคำที่คล้ายกัน อ่านสะกดคำไม่ได้ อ่านซ้ำ อ่านตะกุกตะกัก ผันวรรณยุกต์ไม่ได้ จะส่งผลให้ประสบการณ์การเรียนรู้เป็นอย่างมาก เป็นเหตุให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถของเด็ก

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
- 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบัง

สมมุติฐานการวิจัย

- 1) แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบังหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย โรงเรียนวัดบำรุงริน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 112 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัด

บารุงริน ที่เรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย โรงเรียนวัดบารุงริน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 มีจำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 38 คน

ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบารุงริน ที่เรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย โรงเรียนวัดบารุงริน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 38 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (independent variables) คือ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาความรู้ เรื่องการสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา
2. ตัวแปรตาม อิสระ (dependent variables) คือ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้แบบฝึกเพื่อใช้เสริมการฝึกทักษะการอ่านสะกดคำมาตราต่างๆ
- 2) นักเรียนได้ฝึกการอ่านสะกดคำ

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลของการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบารุงริน เขตลาดกระบัง ดังนี้

ความหมายของการอ่าน Bush and Hebner (1991) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด การอ่านออกเสียงโดยไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเหล่านั้น ไม่สามารถนับว่าเป็นการอ่านได้

ความสำคัญของการอ่าน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ม (2537) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การฝึกฝนอยู่เสมอจะช่วยให้มีพื้นฐานการอ่านที่ดี เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวาง

ความหมายของการอ่านสะกดคำ การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน ถือเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ ซึ่งต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อมกับการอ่านการเขียน เมื่อสะกดคำจนจำคำอ่านได้แล้ว ต่อไปก็ไม่ต้องใช้วิธีการสะกดคำนั้น ให้อ่านเป็นคำได้เลย จะทำให้นักเรียนอ่านจับใจความได้และอ่านได้เร็ว

ความหมายของแบบฝึก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า “แบบฝึกหมายถึง แบบตัวอย่าง ปัญหา หรือ คำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ”

ความหมายของแบบฝึกทางภาษา ชัยยงค์ พรหมวงศ์ กล่าวว่า แบบฝึกทางภาษา หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเสริมสร้างความเข้าใจทางภาษาตามแนวหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

ความสำคัญของแบบฝึก วีระ ไทยพานิชย์ (2528 , หน้า 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกพอสรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายแน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี และนำการเรียนรู้นั้นไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

แนวทางและหลักการในการสร้างแบบฝึก เพียงจิต อึ้งโพธิ์ (2529 , หน้า 29) ได้เสนอแนวทางและหลักการในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำพ้องเสียงเพื่อให้เกิดประโยชน์และก่อให้เกิดความสนใจว่า (1) สร้างแบบฝึกให้มีหลายรูปแบบ เช่น การให้เติมคำ การให้จับคู่ ต่อเติมตารางอักษร เลือกผลไม้ การใช้เพลง และเกมประกอบการเรียนการสอน (2) คำนึงถึงความยากง่ายของคำที่นำมาฝึก ควรเริ่มต้นจากคำที่ง่ายก่อน คำที่นักเรียนเขียนผิดกันมาก จะนำมาฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งโดยเปลี่ยนรูปแบบกิจกรรมไม่ให้ซ้ำกันจนนักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย (3) การฝึกทักษะแม้ว่าจะเน้นทักษะการเขียนสะกดคำ ก็ควรจะเน้นทักษะการฟัง พูด และอ่านไปพร้อม ๆ กัน (4) เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างแบบฝึกทักษะ เช่น การหาคำพ้องเสียงจากหนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านประกอบในกลุ่มวิชาต่าง ๆ ให้นักเรียนช่วยกันค้นหาความหมายของคำพ้องเสียงจากพจนานุกรม

นอกจากนี้ครูผู้สอนพยายามหากิจกรรมในหลาย ๆ รูปแบบ ทั้งเกม และเพลงประกอบการเรียน ตลอดจนกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนสะกดคำที่น่าสนใจ เพื่อนำมาใช้ประกอบการเขียนสะกดคำพ้องเสียงทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเขียนสะกดคำพ้องเสียงและการเรียนยิ่งขึ้น

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี รูปทอง ปราบพล (2552 , หน้า 15) ได้ชี้แนวทางในการสร้างแบบฝึกที่ดีว่า ควรสร้างแบบฝึกหลาย ๆ แบบ โดยคำนึงถึงเนื้อหา ความยากง่ายและระยะเวลาในการฝึก นอกจากนั้นต้องฝึกทักษะการออกเสียง อ่านก่อนฝึกทักษะการเขียนและจึงฝึกรวมกันทั้งทักษะการอ่านและการเขียนในภายหลัง

ประโยชน์ของแบบฝึก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535, หน้า 173-175) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก สรุปคือ เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ ช่วยในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ช่วยเสริมให้ทักษะคงทนโดยการฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆ ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการ ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง ขณะเมื่อเด็กทำแบบฝึกจะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นได้ทันเวลาที่ ส่วนการจัดแบบฝึกเป็นรูปเล่มจะทำให้เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อ รวมทั้งช่วยให้เด็กได้ฝึกฝน

ตนเองได้อย่างเต็มที่ ช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่างๆ มากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จีเรียง บุญสม (2543) ศึกษา “ผลของเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงที่มีต่อเจตคติ ความสามารถในการอ่านออกเสียง และความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ” โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ โรงเรียนในกลุ่มพัฒนาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 45 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน รวม 30 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นเงื่อนไขเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรง กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเงื่อนไขเพื่อนช่วยสอน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนอ่านจากครูตามปกติ ผู้วิจัยได้วัดเจตคติ ความสามารถในการอ่านออกเสียง และความสามารถในการอ่านจับใจความทั้งในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียวและการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่าในระยะทดลอง กลุ่มเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติ และการอ่านออกเสียง สูงกว่ากลุ่มเพื่อนช่วยสอนและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนการอ่านจับใจความไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติและการอ่านออกเสียง และการอ่านจับใจความ ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองและสูงกว่าระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ

- 1) เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
- 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบัง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการดำเนินการทดลองตามคำชี้แจงในคู่มือให้นักเรียนทราบ
2. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยให้นักเรียนอ่านสะกดคำแบ่งเป็น 11 ชุด หากนักเรียนอ่านสะกดคำได้ถูกต้องมีค่าเท่ากับ 1 คะแนน ถ้านักเรียนอ่านสะกดคำไม่ได้มีค่าเท่ากับ 0 คะแนน แล้วทำการบันทึกผลการอ่านสะกดคำลงในแบบบันทึกเพื่อนำผลไปเปรียบเทียบครั้งต่อไป

แต่ละชุด การทดลองครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์

3. ทำการทดลองในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 14:30 – 15:30 น. คาบละ 50 นาที ด้วยการดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านสะกดคำในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งมีการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อเปรียบเทียบการอ่านสะกดคำโดยจำแนกกิจกรรมในแต่ละสัปดาห์

4. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบวัดทักษะการอ่านสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบวัดทักษะชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. นำข้อมูลที่ได้จากจากวัดทักษะการอ่านสะกดคำมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางสถิติต่อไป

6. ให้คะแนนทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์บรรยายผล

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงرين เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.05/83.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 80/80

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงرين เขตลาดกระบัง มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 83.63 นักเรียนจึงมีผลการเรียนรู้ที่สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ พบว่าดัชนีประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงرين เขตลาดกระบัง มีค่าเท่ากับ 0.5674 หรือคิดเป็นร้อยละ 56.74

อภิปรายผลการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.05/83.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 80/80 เกณฑ์ 80 ตัวแรก คือ ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน

สะกดคำ คิดเป็นค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 และเกณฑ์ 80 ตัวหลัง คือ ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 นั้นหมายความว่าแบบฝึกทักษะมีคุณภาพในการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบัง มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 83.63 นักเรียนจึงมีผลการเรียนรู้ที่สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกันกับการศึกษาวิจัยของจีเรียง บุญสม (2543) เมื่อมีการใช้นวัตกรรมเสริมเข้ามาในการจัดการเรียนรู้ ย่อมส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะได้ดียิ่งขึ้น

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ พบว่าดัชนีประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบัง มีค่าเท่ากับ 0.5674 หรือคิดเป็นร้อยละ 56.74 จึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

ผลการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบำรุงริน เขตลาดกระบัง มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ในการนำแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำนี้ไปใช้ ครูควรทบทวนเนื้อหาเรื่องอักษรสูง กลาง ต่ำ และวรรณยุกต์ รวมถึงทบทวนเนื้อหาเรื่องสระเปลี่ยนรูป และสระลดรูป เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมาตราแม่สะกดต่างๆ
2. ครูผู้สอนอาจยืดหยุ่นเวลาในการทำแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน
3. หากมีผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนควรเตรียมการจัดการเรียนการสอนซ่อมกิจกรรมในหน่วยนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการอ่านสะกดคำมากยิ่งขึ้น
4. ควรมีการนำแผนจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่ยังมีปัญหาในการอ่านสะกดคำ
5. ควรมีการพัฒนาการจัดการเรียนรู้การอ่านสะกดตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มอบโอกาสให้ได้ศึกษาในระดับมหาบัณฑิต ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยแห่งตลาดวิชา ที่คอยประสิทธิ์ประสาทความรู้ เพิ่มพูน พัฒนาและเป็นแหล่งเรียนรู้ของบุคคลทั่วไป

ทั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ อ.ดร.เด่นดาว ชลวิทย์ ที่คอยให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ แนะนำ อบรม สั่งสอนและให้ความรู้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ท้ายสุดของความสำเร็จนี้ ผู้วิจัยจะนำวิชาความรู้ที่ได้ศึกษามาพัฒนามหาวิทยาลัย รามคำแหง และถ่ายทอดให้เยาวชน บุคคลให้ได้เรียนรู้ต่อไป

เอกสารอ้างอิง